

Zaļā pasaka

Kur ir pils, tur jābūt arī parkam. Dundagas pilij ir savs parks – liels un skaists. Katru parku sargā rūķis. Mūsu parku sargā Dundagas parka rūķis. Parka rūķis ir pavisam nemanāms, jo līdzinās mazam kociņam ar vienu zaļu lapiņu. Tikai paši vērīgākie var pamanīt, kā viņš rūpīgi saskaita, vai visas puķītes, zālītes, krūmi un koki ir savā vietā. Rūķim laika netrūkst. Te viņš apskata, vai kļavā vēl karājas eņģeļu atstātie spārni, te aprauga naudas ozolu, aprunājas ar jaunajām liepiņām liepu alejā.

Rūķim ļoti nepatīk plūcēji un plucinātāji, spārdītāji un blāvēji, tad viņš pārvēršas par cietu un červeļainu koka sakni, noguļas zemē un nelūgto parka viesi paklupina tā, ka tas noveļas uz deguna. Pats vainīgs, kāpēc slikti uzvedās?

Parka rūķim ļoti patīk atcerēties vecos laikus: dāmas smalkās kleitās, kas pastaigājas, audumam čaukstot, smalkos kungus zirgos un briežu dārzu. Un vēl viņš atceras, kā parka strūklakā rotaļājās ūdens pilieni.

Tie jauno laiku tikumi parka rūķim sveši. Daudz labāk par to BUM-BUM mūziku viņam patīktu, ka parkā biežāk skanētu skaistas melodijas, jaunieši, sadevušies rokās, pastaigātos pa parku, ģimenes atpūstos pēc labas darba nedēļas, un vectēvs atvestu mazdēlu uz parku, lai pastāstītu par šo brīnišķīgo vietu. Rūķis zina, ka jābūt pacietīgam, lai kādreiz viņa sapņi piepildītos